

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.448 van 28 september 1999
in de zaak A. 68.046/XII-1611.**

In zake : Willy HILVEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat W. CARPELS,
kantoor houdende te SCHILDE,
Kasteeldreef 125

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
gouverneur van de provincie ANTWERPEN.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Willy HILVEN
op 12 maart 1996 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van het besluit van 5 januari 1996 van de
gouverneur van de provincie Antwerpen waarbij zijn
beroep tegen het besluit van de politiecommissaris van
Brecht houdende weigering van de vergunning voor het
voorhanden hebben van vier verweervuurwapens niet wordt
ingewilligd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-
auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de beschikking van 8 oktober 1998
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 16 juli 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 september 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. CARPELS, die verschijnt voor verzoeker;

Gehoord adjunct-auditeur W. WEYMEERSCH, daartoe gemachtigd bij beslissing van 4 november 1998 van de auditeur-generaal, in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker heeft een vergunning voor het voorhanden hebben van vier verweervuurwapens.

1.2. Met een brief van 14 januari 1994 stelt de politiecommissaris van Brecht aan het provinciebestuur van Antwerpen voor een onderzoek te starten met het oog op de intrekking van de vergunning. Het voorstel wordt gesteund op de vaststelling dat verzoeker reeds meerdere malen in contact is geweest met de politiediensten, laatst in december 1993 wegens het gebruik van de vuurwapens in zijn tuin toen hij een inbraak vermoedde en voordien wegens het houden van schietoefeningen in zijn tuin (augustus 1990) en bedreigingen aan tegenstrevers tijdens een verkiezingscampagne (december 1991).

1.3. Op 7 maart 1994 schrijft de procureur des Konings aan de gouverneur van de provincie Antwerpen,

dat zijn "ambt de mening is toegedaan dat betrokkene, gezien de inhoud van de gerechtelijke voorgaanden (...), zich in een situatie bevindt, waarin het bezit van een verweervuurwapen nadelig kan zijn voor de openbare orde". De procureur des Konings valt de visie van de politiecommissaris te Brecht bij dat verzoekers gedrag "geen garantie biedt" en dat "de mentale ingesteldheid en de persoonlijkheid van de aanvrager van die aard zijn dat het bezit van verweervuurwapens niet verantwoord is". Hij besluit dat de intrekking van de vergunning noodzakelijk is".

1.4.1 Bij besluit van 23 maart 1994 van de gouverneur van de provincie Antwerpen wordt verzoekers vergunning voor het voorhanden hebben van vier vuurwapens ingetrokken.

Het besluit verwijst naar het verslag van de politiecommissaris van Brecht en het ongunstig advies van de procureur des Konings te Antwerpen. Het stelt verder :

"Overwegende dat uit het dossier blijkt dat betrokkene misbruik heeft gemaakt van een vuurwapen naar aanleiding van een vermeende inbraak en bij het houden van schietoefeningen in zijn tuin; dat ter zake door de politie van Brecht telkens proces-verbaal werd opgesteld;

Overwegende dat betrokkene, naar aanleiding van een verkiezingscampagne in 1991, betrokken was bij schermutselingen waarbij hij 'uit wettige zelfverdediging' een baseballbat uit zijn wagen heeft genomen; dat deze feiten eveneens het voorwerp uitmaakten van een proces-verbaal;

Overwegende dat uit voormelde feiten en uit getuigenverklaringen blijkt dat de heer HILVEN niet steeds over de nodige kalmte en zelfbeheersing beschikt om een verweerwapen in alle omstandigheden met de nodige omzichtigheid te gebruiken;

Overwegende dat het gedrag van betrokkene geen garantie biedt en dat de mentale ingesteldheid en de persoonlijkheid van de aanvrager van die aard zijn dat het bezit van verweervuurwapens niet verantwoord is;

Overwegende dat het behoud van de openbare orde en veiligheid dient te primeren";

1.4.2. Het intrekkingbesluit wordt aan verzoeker bij aangetekende brief van 28 maart 1994 ter kennis gebracht. Tegen dit besluit is geen annulatieberoep ingesteld.

1.5. Op 21 juni 1995 dient verzoeker bij de politiecommissaris van Brecht een aanvraag in tot het verkrijgen van een vergunning voor het voorhanden hebben van vier verweerwapens.

Op 18 augustus 1995 deelt de politiecommissaris aan verzoeker mee: "Gelet op het feit dat uw wapenvergunningen bij besluit van 23 maart 1994 van de heer Gouverneur werden ingetrokken (lijkt) het ons niet opportuun om nu voor dezelfde wapens een nieuwe vergunning af te leveren". In zijn verduidelijking aan de gouverneur stelt de politiecommissaris dat het kort en bondig antwoord aan verzoeker, zonder daarbij te herhalen wat eerder reeds gezegd is, geïnspireerd is door de wens "niet in een carroussel terecht te komen" met betrekking tot de stellingen die verzoeker steeds opnieuw poneert.

1.6. Tegen dat besluit stelt verzoeker op 15 september 1995 beroep in bij de provinciegouverneur van Antwerpen.

Hij zet daarin, in wezen, uiteen dat zijn gezondheidstoestand hem niet toelaat zich te verdedigen tegen inbraken in zijn woning, terwijl de procureur des Konings alle klachten die hij sinds 1991 bij het parket heeft ingediend voor misdrijven tegen zijn eigendom en zijn persoon systematisch zonder gevolg gelaten heeft.

De procureur des Konings te Antwerpen verleent op 22 december 1995 een ongunstig advies. Hij

stelt dat "de gerechtelijke voorgaanden die mijn ambt bekend zijn lastens betrokkene (erop wijzen) dat het bezit van een vuurwapen nadelig kan zijn voor de openbare orde". Hij sluit zich aan bij het standpunt van de politiecommissaris van Brecht en besluit dat "de mentale ingesteldheid en de persoonlijkheid van de aanvrager van die aard (zijn) dat een toelating (...) niet verantwoord zou zijn".

1.7. Op 5 januari 1996 neemt de provinciegouverneur van Antwerpen dan de thans bestreden beslissing. Het beroep van verzoeker wordt ongegrond verklaard op basis van volgende overwegingen :

"Overwegende dat het besluit van de politiecommissaris gestoeld is op het feit dat de vergunningen tot het voorhanden hebben van deze wapens, voorwerp zijn geweest van een intrekking bij besluit van mijn ambt van 23 maart 1994;

Overwegende dat dit intrekkingsbesluit werd genomen, omdat uit het dossier bleek dat de heer Hilven zich in een situatie bevond waarin het bezit van een verweerwapen nadelig kon zijn voor de openbare orde, dat betrokkene ondermeer misbruik had gemaakt van een vuurwapen bij een vermeende inbraak;

Overwegende dat belanghebbende zich een verweerwapen wenst aan te schaffen om zich te kunnen verdedigen bij mogelijke inbraken;

Overwegende dat het evenwichtig beoordelen van situaties die als bedreigend kunnen worden ervaren niet altijd vanzelfsprekend is en een voortdurende training vereist;

Overwegende dat de Procureur des Konings van Antwerpen in zijn advies van 22 december 1995 stelt dat aan het beroep van betrokkene geen gunstig gevolg kan worden verleend, omdat het gerechtelijk verleden van verzoeker erop wijst dat het bezit van een verweervuurwapen nadelig kan zijn voor de openbare orde en dat een toelating tot bezit van vuurwapens niet verantwoord is;

Overwegende dat er met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde inbraken geëigende middelen, andere dan wapenbezit, ter beschikking staan;

Gelet op het ongunstig advies van de Procureur des Konings;

Overwegende dat het behoud van de openbare orde en veiligheid dient te primeren".

Deze beslissing wordt bij aangetekende brief van 12 januari 1996 aan de verzoeker ter kennis gebracht;

2.1 Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 9, §1, derde lid, van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie; dat hij betoogt dat die bepaling aan de provinciegouverneur de verplichting oplegt om binnen de drie maanden over het beroep uitspraak te doen maar dat in dit geval slechts op 5 januari 1996 uitspraak is gedaan over zijn op 15 september 1995 gedagtekend beroep;

2.2 Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de overschrijding van de door het artikel 9, § 1, derde lid, bedoelde termijn niet op straffe van nietigheid of als een substantiële vorm is voorgeschreven, maar dat deze termijn van drie maanden als een termijn van orde moet worden beschouwd; dat zij daaraan toevoegt dat de weigeringsbeslissing tijdig en binnen een redelijke termijn is genomen;

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord herhaalt dat de weigeringsbeslissing laattijdig is, zodat de verwerende partij "het beginsel van behoorlijk bestuur" geschonden heeft;

2.4.1. Overwegende dat artikel 9, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie bepaalt :

"Het beroep is met redenen omkleed en bevat de in § 3 omschreven vermeldingen. De gouverneur doet

uitspraak binnen drie maanden te rekenen vanaf de instelling van het beroep. Hij geeft de aanvrager kennis van zijn beslissing door middel van een aangetekend schrijven met ontvangstbewijs";

Overwegende dat noch het koninklijk besluit zelf, noch de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie bepalen welk rechtsgevolg verbonden moet worden aan het verstrijken van de in artikel 9 vastgestelde termijn; dat, bij gebrek aan enige anders-luidende reglementaire bepaling ter zake, de gouverneur zijn bevoegdheid om over het bij hem ingestelde beroep uitspraak te doen bij het verstrijken van de termijn van drie maanden niet verliest en dat die termijn voorkomt als een termijn van orde; dat het middel niet gegrond is;

2.4.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord het middel anders formuleert door nu niet meer de schending in te roepen van het koninklijk besluit van 20 september 1991, maar wel van de verplichting om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen;

Overwegende dat daargelaten de vraag of die herformulering van het middel neerkomt op het formuleren van een nieuw middel, terzake geen gegevens voorliggen die de Raad van State tot het besluit moeten brengen dat de gouverneur, door zijn beslissing slechts op 5 januari 1996 te ondertekenen en daarmee de hem toegemeten termijn met drie weken te overschrijden, onredelijk lang getalmd zou hebben;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede, derde en vierde middel de schending aanvoert van de materiële motiveringsverplichting, van het evenredigheidsbeginsel en van het verbod van machtsafwending; dat

hij, samengevat, uiteenzet wat volgt : de verwijzing in het bestreden besluit naar zijn "gerechtelijk verleden", naar "een vermeende inbraak" en naar de mogelijkheden om zich op een andere wijze dan met wapens te beveiligen tegen inbraken is volkomen onjuist want hij heeft geen gerechtelijk verleden, de inbraak waarover het bestreden besluit het heeft was niet "vermeend" en hij heeft zich het nodige beveiligingsmaterieel aangeschaft; die feiten kunnen derhalve geen weigeringsbesluit verantwoorden; ook het advies van de procureur des Konings, naar hetwelk het bestreden besluit verwijst en dat hij trouwens niet heeft kunnen inzien, verantwoordt geen weigeringsbesluit omdat het onjuiste informatie bevat in de zin vooreerst dat het advies geen lijst bevat van de klachten die hij, met betrekking tot de bedreiging van zijn eigendom, bij de politie heeft ingediend en die het bezit van een vuurwapen rechtvaardigen, dat het advies ook geen lijst bevat van de functies die hij bekleedt en die onomstotelijk het bewijs inhouden dat hij geen gevaar betekent voor de openbare orde en veiligheid en dat het advies ook geen gewag maakt van het feit dat hij, verdacht van een misdaad waar hij niets mee te maken had, de gerechtelijke politie vrij toegang verschaft heeft tot zijn woning en in de zin vervolgens dat het advies niet uiteenzet welke misdrijven hij zou gepleegd hebben die voldoende zwaarwichtig zijn om aan te nemen dat hij de openbare orde in het gedrang kan brengen zodat de overheid er enkel naar streeft om verzoeker zoveel mogelijk hem door wetten en uitvoeringsbesluiten ter beschikking staande rechten te ontnemen en aldus de macht waarover zij beschikt af te wenden; dat hij daaraan toevoegt dat hij "op een meer dan gebruikelijke training met verweervuurwapens" kan bogen en dat hij in staat is gevaarsituaties evenwichtig te beoordelen;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij, bondig samengevat, antwoordt dat het bestreden weigerings-

besluit in verband gebracht moet worden met het besluit van 23 maart 1994 waarbij verzoekers wapenvergunning ingetrokken geworden is, waarin verwezen is naar misbruik van een vuurwapen bij een vermeende inbraak en waarin gesteld is dat rekening houdend met verzoekers gerechtelijk verleden een vergunning om een wapen te bezitten niet verantwoord is; dat zij betoogt dat het advies van 22 december 1995 van de procureur des Konings in datzelfde perspectief gezien moet worden en dat de korpschef van de politie te Brecht in zijn verslag, voorafgaand aan het intrekkingbesluit, voldoende duidelijk uiteengezet heeft waarom hij vond dat het niet verantwoord was verzoeker over een wapenvergunning te laten beschikken; dat zij voort stelt dat de onder-richtingen van de minister van Justitie toelaten dat de redenen die aanleiding hebben gegeven tot een intrekking van een vergunning geldig aangevoerd kunnen worden om een vergunning te weigeren, dat de door verzoeker gevoelde blijvende bedreiging van zijn veiligheid, ondanks een installatie van allerlei alarminstallaties, op zich geen wapenvergunning rechtvaardigt omdat een bezit van een wapen nog geen garantie biedt tegen inbraken, dat de training naar dewelke verzoeker verwijst sterk gerelativeerd moet worden, dat een weigeringsbesluit niet enkel kan steunen op een door een veroordeling bewezen strafrechtelijk verleden maar ook op een "gerechtelijk verleden" waarmee hier verwezen wordt naar de verschillende feiten die aanleiding geweest zijn tot een optreden van de politie of van de gerechtelijke diensten en dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonst dat de gouverneur bij het treffen van het bestreden besluit een ander oogmerk zou gehad hebben dan het behartigen van het openbaar belang;

3.3. Overwegende dat verzoeker er in zijn memorie van wederantwoord en vervolgens ook nog in zijn laatste memorie op wijst dat de processen-verbaal waar in het dossier melding van wordt gemaakt, niet bij het

administratief dossier zijn gevoegd, zodat het hem volstrekt onmogelijk is om zijn recht van verdediging uit te oefenen, hetgeen zijn rechten als partij in een geding miskent en strijdig is met artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens; dat hij zich ook afvraagt waarom de gouverneur, als hij zich wenst te steunen op feiten uit 1990, 1991 en 1993, niet eerder tegen hem opgetreden is; dat hij op grond daarvan besluit dat die feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om hem nu een wapenvergunning te weigeren; dat verzoeker voor het overige in zijn memorie van wederantwoord herhaalt dat hij geen gerechtelijk verleden heeft, nu hij een attest van goed zedelijk gedrag kan voorleggen en nu tegen hem geen vervolgingen werden ingesteld;

3.4.1. Overwegende, wat betreft de door verzoeker aan de orde gestelde vraag naar de juistheid van de feitelijke gegevens waarop de bestreden weigering steunt, dat het besluit formeel verwijst naar het intrekkingbesluit van 23 maart 1994; dat het ook een samenvatting geeft van de motieven die de gouverneur in dat intrekkingbesluit had vermeld door er met name op te wijzen dat verzoeker zich toen "in een situatie bevond waarin het bezit van een vuurwapen nadelig kon zijn voor de openbare orde";

Overwegende dat verzoeker het besluit tot intrekking van zijn vergunningen niet met een annulatieberoep bestreden heeft; dat daaruit volgt dat het intrekkingbesluit, met inbegrip van de daaraan ten grondslag liggende feiten zoals zij toen bewezen werden bevonden, als een vaststaand gegeven in het onderhavige dossier betrokken kan worden;

Overwegende dat het dan de vraag is of de gouverneur, staande voor de vraag van verzoeker om opnieuw een vergunning te verkrijgen om zich "te kunnen verdedigen bij mogelijke inbraken", op grond van de

feiten die tot de intrekking aanleiding hadden gegeven terecht tot de conclusie is kunnen komen dat "het evenwichtig beoordelen van situaties die als bedreigend kunnen worden ervaren niet altijd vanzelfsprekend is en een voortdurende training vereist", dat er voor de inbraken die verzoeker bedoelt "geëigende middelen, andere dan wapenbezit, ter beschikking staan" en dat "het behoud van de openbare orde en veiligheid dient te primeren";

Overwegende dat verzoeker van oordeel is dat de verwerende partij in de verwijzing naar zijn "gerechtelijk verleden" geen grondslag kon vinden voor een weigeringsbesluit omdat het bewijs van goed gedrag en zeden, waarin dat gerechtelijk verleden tot uitdrukking wordt gebracht, in zijn geval slechts een veroordeling vermeldt die geen verband vertoont met de verstoring van de openbare orde; dat evenwel de wet van 3 januari 1933 gericht is op de beveiliging van de openbare orde, hetgeen het bestuur dat over het toekennen van een vergunning moet oordelen ertoe verplicht niet alleen acht te slaan op de daadwerkelijk opgelopen veroordelingen zoals die op het getuigschrift van goed gedrag en zeden worden vermeld maar op elk gedrag van de aanvrager dat onverzoenbaar is met het voorhanden hebben van een vuurwapen; dat in dit geval de antecedenten die betrokken werden bij het besluit waarbij de vergunning van verzoeker werd ingetrokken door de procureur des Konings in zijn advies konden betrokken worden en als zodanig de grondslag konden vormen voor het bestreden weigeringsbesluit;

Overwegende, wat de beweerde onvolledigheid van het advies van de procureur des Konings betreft, dat geen wettelijk voorschrift bepaalt op welke aspecten van de zaak het advies van de procureur des Konings betrekking moet hebben; dat uiteraard dat advies betrekking moet hebben op de handhaving van de openbare

orde, maar dat de procureur binnen het raam van die beoordeling gebruik vermag te maken van alle gegevens die hem over de aanvrager bekend zijn;

Overwegende dat verzoeker verwijst naar zijn training met verweervuurwapens; dat evenwel de attesten die hij dienaangaande voorlegt niet beletten dat zijn wapenvergunning ingetrokken is geworden op grond van de vaststelling dat verzoeker de openbare orde in het gedrang had gebracht; dat op grond van die feiten redelijkerwijze kan worden besloten om geen wapenvergunning af te leveren, met het oog op de bescherming van de openbare orde;

3.4.2. Overwegende, wat het evenredigheidsbeginsel betreft, dat verzoeker het bestreden weigeringsbesluit in verband brengt met elk afzonderlijk feit dat de verwerende partij in het dossier betrokken heeft; dat evenwel het administratief dossier van de zaak duidelijk aantoont dat de verwerende partij de verschillende concrete gegevens waarvan zij in kennis was gesteld en die als zodanig door verzoeker niet betwist worden als één geheel beoordeeld heeft; dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk gehandeld heeft door, in het verlengde van het intrekkingbesluit, aan die beoordeling een weigeringsbeslissing te koppelen;

3.4.3. Overwegende dat het middel van machtsafwendings slechts kan worden aangenomen wanneer overeenstemmende gegevens worden aangebracht die aannemelijk maken dat het bestuur zijn bevoegdheid heeft aangewend om een ander doel te bereiken dan dat waarvoor het een bevoegdheid heeft gekregen; dat verzoeker evenwel in gebreke blijft dergelijke overeenstemmende gegevens voor te leggen;

4.3. Overwegende dat geen van de door verzoeker aangevoerde middelen gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op achtentwintig september 1900
negenennegentig, door de XIIe kamer, die was
samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. DE BRABANDERE.